

[Socialministeren]

forbedringer for børnefamilierne – det er bedst – mere fra 1. juli.

Det andet, jeg vil sige, er, at det lader til at have undgået alles opmærksomhed, at vi har fået adskilligt færre kontanthjælpsmodtagere i de foregående 3, 4, 5 år, ganske alvorligt mange færre – jeg synes ikke, det er så alvorligt, jeg synes, det er glædeligt. Det, der er stigende, er antallet af folk, der kommer på uddannelsesydelse, men antallet af mennesker, der får de passive ydelser, er faldende, ikke niveauet. Bevillingerne er nemlig sjovt nok steget, og det er jo besynderligt, at man kan tale om de store forringelser, når et mindre antal mennesker får et større antal milliarder. Jeg forstår det ikke helt.

Jeg vil bestemt ikke bestride, at der har været en fastfrysning på nogle områder; det nævnte statsministeren også i sin tale. Jeg vil bare advare imod, at man konstant kører videre med den opfattelse, at det var bevidstløs borgerlig nedskæringspolitik. Jeg har påpeget – det vil jeg gerne stå ved – at vi havde nogle balanceproblemer mellem mennesker, der tog et job, og mennesker, der gik på passive ydelser. Jeg tror ikke, det var, fordi de ønskede det, det har jeg aldeles ikke sagt. Jeg skal vende tilbage til dette med ansporingen, som der øjensynlig er nogle herrer der har fået ganske forkert fat i. Jeg siger bare, at det over for de mennesker, der tager tønnen på lavtlønsområdet, kan virke lidt besynderligt, at de har mindre til rådighed end mennesker, der går på passive ydelser, uanset at disse mennesker naturligvis ikke har ønsket at være på disse passive ydelser.

Så må jeg altså tillade mig at belære de herrer partiformænd. Jeg kan godt forstå, at de beslutninger, der af og til træffes i socialudvalget, og de små lovforslag, vi vedtager i ny og næ, kan have svært ved at trænge op til de herrer partiformænd. Det skal jeg gerne stille mig forstående over for. Derfor vil jeg også gerne belære dem. Det, vi små folk går med i socialudvalget, er altså et spørgsmål om en ansporing, som ikke har noget som helst at gøre med en straffeaktion, men som har noget at gøre med en økonomisk tilskyndelse for f.eks. de unge mellem 20 og 30 år til at gå ud af kontanthjælpsystemet. Vi ved, at når man længe har været i dette passive system, skal der noget til, før man får selvtillid, før man får mod til at gå ud. Der er ikke tale om, at der er yderligere skærpel-

ser. Der er tale om, at nogle mennesker kan mærke, at hvis man gør en indsats, hvis man går ud og foretager sig noget, er der også et økonomisk incitament til det, og det er ikke nogen helt dårlig form for ansporing. Det mener i hvert fald de kommunale folk, der administrerer disse ordninger, ikke, og jeg tror ikke, de herrer partiformænd ved meget bedre.

Det samme gælder hr. Lykketoft. Det er i orden, at man ikke har fulgt helt med i, hvad der er foregået. Jeg vil så anfægte retten til i en afslutningsdebat at lade, som om socialministeren nok har ment noget helt andet og helt asocialt. Man skulle læse, hvad der er blevet vedtaget i årets løb. Det ville klæde debatten.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Der er ikke nogen, der har givet udtryk for, at det ikke er vigtigt at prøve at aktivisere folk og få dem i arbejde i stedet for at lade dem gå på passiv støtte. Problemet er, at vi ifølge vismændene står over for, at ledigheden kan stige med op til 90.000 i forhold til 1986 inden for en 12-måneders periode. Vi har ikke fået noget svar fra regeringen, vi har ikke fået noget svar fra statsministeren, vi har ikke fået noget svar fra socialministeren på, hvad det er, regeringen vil gøre for at undgå den udvikling. Bliver det andet end grå teori, at man kan tilbyde folk noget andet? Hvis vi skal leve videre med en stor og måske endda uhyggeligt stigende arbejdsløshed, mener socialministeren så, at kontanthjælpsniveauet, som er blevet skåret kraftigt ned, er for højt? Ja eller nej. Lad os nu få det opklaret: er det for højt? Er det den måde, man skal aktivisere på i en situation, hvor arbejdsløsheden er på vej op til 300.000 igen?

Jeg fik heller ikke noget svar fra socialministeren på, om problemet med dem, der havde lav løn og var i arbejde og fik mindre ud af det, ikke var, at samspilsproblemerne var for store i forvejen, og at de vil blive større, hvis regeringens geniale brugerbetalingsplaner bliver ført ud i livet.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

For det første har i løbet af dagen udsigterne for arbejdsløsheden været diskuteret.